

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

เราสร้างแต่ความดีจะเอาความชั่วมาเผาเราไม่ได้

ทองเราต้องขึ้นเรื่อย ๆ ขึ้นเป็นอันดับหนึ่ง ขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ถอย ทองกับเงินสดนี้
แย่งกันอยู่นะ เงินสดก็จะดึงออกทางประชาชน ทางทองก็จะดึงเข้าคลังหลวง เงินสดว่า
จะให้หนักไปทางคลังหลวง มันก็ถูกละไปทางประชาชนจนได้ ดึงกันไปดึงกันมา เฉพาะ
อย่างยิ่งคือโรงพยาบาลเข้ามาเรื่อยจะทำไง อันนั้นจำเป็นอย่างนั้น อันนี้จำเป็นอย่างนี้
จำเป็นเรื่องไหนมีแต่คนใช้คนจนตรอกจนมุมนั้นซี ก็ต้องถูกละกันไป ๆ เราจิตที่มุ่งหมาย
อย่างยิ่งก็คือทองคำ จะใส่เข้าทองคำ ๆ ทางนี้เพียงแต่ว่าถูกละ สุดท้ายพวกถูกละเอาไป
ก่อน มาเรื่อยนะ นี่ก็ ๘ โรง หมายถึงสิ่งเครื่องมือแพทย์แต่ละโรง ๆ ให้ตามที่เขาขอ ๆ
เวลานี้กำลังสั่งไป ที่นี้เวลามาก็มาแบบเดียวกัน มากี่หลังไหลเข้า ๆ

ก่อนที่จะดูบิลนี้เราต้องไปเปิดประตูวัดไว้ก่อน ไม่งั้นออกไม่ทัน บิลนี้เท่านั้น
แสน บิลนี้เท่านั้นแสนเท่านั้นแสน บิลนี้เป็นล้าน เป็นล้าน ๆ แล้วแต่ราคาส่งของมามาก
น้อย นี่ที่ว่าแบบถูกละมันก็ถูกละไปอย่างนี้จะทำไง แต่อย่างไรก็ตามทองคำเราต้องเน้น
หนักตลอด อันนี้แบบถูกละไปก็กำลังจะแย่งกลับคืนมาอีก เอาเข้าทองคำ เพราะจุดนั้น
เป็นจุดใหญ่ของเรา มัน ๘ โรง นี่หมายถึงพวกเครื่องมือแพทย์ ๆ รถยนต์ก็เป็นอีก
แผนกหนึ่งของโรงพยาบาล รถยนต์ก็หลายคัน เวลานี้มีแต่หนัก ๆ รถยนต์เท่าที่ผ่านมา
นี้ดูเหมือน ๕ คัน คันหนึ่ง ๙๗๐,๐๐๐ ของเล่นเมื่อไร แล้วเข้าไปโรงพยาบาลดูซี โรง
พยาบาลโรงไหนคนไข้เข้าไปหน้าเหี่ยวหน้าห่อ โห้ น่าสงสารนะ คนไข้เข้าไป ญาติต้อง
ติดตาม พ่อแม่อย่างน้อยติดตามเข้าไปในโรงพยาบาล มองดูหน้าโคกเศร้าเหงาหงอย
ความหวังอยู่กับหมอ ๆ ทั้งนั้น หมอก็ต้องมองนั่นมองนี่ เครื่องไม้เครื่องมือที่จะมาช่วย
คนไข้ มองไม่เห็นคว่าไม่ถูกคนไข้หมดหวัง หมอก็ก้าวไม่ออก นี่ละที่จำเป็นให้ถูกละกัน
อยู่

เมื่อวานไปนาบุญ เขาก็เตรียมพร้อมอยู่แล้ว เพราะเราไม่ได้เข้าไปนาบุญหลายปี
สิ่งของให้พระเข้าไปนาบุญ เราจะเข้าวัด พระกับคนขับรถกับของ พอไปส่งเราในวัดแล้ว
พระก็กลับมาเข้าโรงพยาบาลเป็นประจำ เราไม่ได้เข้า เมื่อวานนี้เข้า ไปนี้บึ้งเข้าเลย เข้า
ไปก็มีแต่ความจำเป็น โครงการอะไรที่จะซ่อมตึกยาวเหยียด ตั้งแต่วันสร้างโรงพยาบาล
ชำรุดทรุดโทรมมาก แนะเอาละนะ นี่กำลังเตรียมอยู่ หลวงตาไม่มาก็จะไปหา เตรียม
แปลนเตรียมอะไร เขาถือมาพร้อมนะ พอมาปุ๊บก็ถือมาพร้อมเลยมาวางให้เราดู

หลังนี้ทรุดโทรมมากจะอยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว กำลังเตรียมเขียนแปลน เสร็จแล้วก็
จะไปหาหลวงตา พอตีเราไปเขาก็เอามาให้ดู แปลนพอร่าง ๆ ไว้เท่านั้น ให้เขาชี้แจง

เรื่องตลกหลังนี้เป็นยังไงต่อยังไงให้ฟังอย่างชัดเจน ก็มีเหตุผลทุกอย่างน่าฟัง ตกลงเราก็เลยเป็นอันว่าจะยอมให้เขา ให้ทำแปลนอะไรเสีย พอทำเสร็จเรียบร้อยแล้วค่อยเอามาให้ดูใหม่ นี่ก็เป็นอันว่าตกลงแล้ว ตลกหลังหนึ่ง ดูจะเป็นตลกแรกของโรงพยาบาลนั้น อย่างนี้จะว่ายังไงความจำเป็นมันก็บีบบังคับ ทั้งแขนซ้ายแขนขวาก็อยู่ในอวัยวะเดียวกัน ทองคำก็ดี ประชาชนทั้งประเทศก็ดี ก็เป็นอวัยวะของชาติไทยเรา หมุนไปไหน ๆ จะพอเหมาะพอดีตามระยะเวลาหรือความจำเป็นเราต้องได้คิด อยู่ในวงนี้แหละคิดนะ ไม่คิดไม่ได้

เข้าไปนี้ดูละเอียดลออ บางทีก็พูด ส่วนมากมันเป็นปรกติพอเข้าไปปั๊บมันจะดูทุกอย่างเลย มันหากเป็นหลักธรรมชาติ ถ้าหากว่าโรงไหนไม่เคยไป ไปนี้พวกหมอพวกพยาบาลวิ่งมาต้อนรับ อย่ามาต้อนรับ ไหนห้องไหนบ้าง ไปเลย เขาก็รู้ตามเรา เราเข้าห้องนั้นเข้าห้องนี้ เข้าห้องไหนซักถามเรื่องราวอะไรต่าง ๆ ส่วนมากจะเข้าห้องสำคัญ ๆ ก่อน เช่น พวกเอ็กซเรย์ อุลตราซาวนด์ เข้านี้ก่อน จากนั้นก็เครื่องมือเครื่องมือ เข้าทุกห้องทุกหับ จากนั้นก็ออกไปดูคนไข้ตามห้อง คนไข้นอกคนไข้ในอะไรก็แล้วแต่ไปดูหมด จากนั้นก็มานั่ง มีอะไรก็ซักถามเรื่องราวกัน นั่นละเรื่องราวมันหากเป็นอย่างนั้น ควรที่จะช่วยเหลือขนาดไหน ๆ ให้เขาเล่าเหตุการณ์ทุกอย่าง ๆ ให้ฟัง เราจะฟังอย่างละเอียดลออ พอควรตกลง-ตกลง ขอไม่ขอให้ก็มี ขอไม่ให้ก็มี ขอด้วยไมให้ด้วยก็มี หลายประเภท

เมื่อวานนี้ดูเหมือนให้เฉพาะตลกหลังนี้ ให้หมดเลย ซ่อมหมด ควรเรือ-เรือหมดเลย แบบสถานีรถไฟอุดร ตกลงเลยเรือหมด ที่แรกเขาก็ขอไปซ่อม มาถึงดูเสียก่อนแหละ ที่แรก สถานีรถไฟเป็นหัวใจของแผ่นดิน หลวงตาก็เป็นอวัยวะของแผ่นดินไม่ใช่หัวใจจริง ๆ อันนี้ควรจะเป็นเรื่องของแผ่นดิน มันเป็นอย่างนี้รัฐบาลเรามีมาตั้งแต่ไหนแต่ไรมานานเท่าไรแล้ว ทำไมจึงต้องมาขอหลวงตาซึ่งอยู่นอกเขตนอกแดน เราไล่เบี้ยเข้าไป เขาก็ให้เหตุผลถูกต้อง ตกลงก็มามัดคอเรา เขาบอกว่างบประมาณไม่มี ๆ ขอแล้วก็ไม่มีแล้วที่นี้ก็ชำรุดลงเรื่อย ๆ มีความจำเป็นเลยคว่าเอาเงินในกระเป๋าออกไป หมดไปหลายแสนแล้ว ว่านั่นนะนายสถานี หมดไปเป็นแสน ๆ ซ่อมเท่าไรก็ยังชำรุดลง ความชำรุดยิ่งมากกว่าการซ่อมเสียอีก ไมไหวก็ต้องวิ่งมาหาหลวงพ่อ เนอะเขามีเหตุผลของเขาอย่างนั้นจะว่าไ

ทางรัฐบาลเขาก็ติดต่อขอแล้วไม่ได้ ๆ ไม่มี ๆ ทางนี้ก็ชำรุดลงไปทุกวัน ๆ ก็เลยไปคว่าเอาเงินในกระเป๋าไปซ่อม ซ่อมตรงนี้พังตรงนั้น ๆ สุดท้ายการทำมากกว่าการซ่อม ไมไหวแล้วอย่างนี้ ก็ต้องวิ่งมาหาหลวงพ่อ นี่ละเหตุมันเป็นอย่างนี้จะให้ว่าไ เมื่อความจำเป็นมีอยู่อย่างนี้จะทำยังไง เมื่อพออุลช่วยกันได้เราก็ต้องช่วย ตกลง เอา ซ่อม

ก็ซ่อม ซ่อมเลย เราก็ออกไปดูทุกอย่าง ๆ เมื่อเราไปดูทุกซอกทุกมุมแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ข้างบนข้างล่างดูหมดแล้วเราก็ออกมา เอา คิวรี่ก็รี่เลย เรียบอกอย่างนั้นเลย อันไหนที่ว่าซ่อมก็ซ่อม อันไหนที่ควรรี่-รี่ สุดท้ายมีแต่รี่หมด เหลือแต่โครงเหล็กเท่านั้น นอกนั้นรี่ออกหมดเลย ช่วยหมด ๑๐ กว่าล้านของเล่นเมื่อไร

จากนี้แล้วต้องได้ต่อเติมตึกให้เขาอีก เป็นหลังหนึ่งติดกันเลย มันคับมันแคบจำเป็น เขาขออีกให้อีก จากนั้นก็ว่ารั้วหนูงิ้งมา มันก็ลอดไปข้ามไปเลยมันเตี้ยมาก คนข้ามไปข้ามมา เราไปดูรั้วก็อย่างว่าจริง ๆ ที่เขาพูด ตกลงก็ให้รั้วหมดเลย จากนั้นก็พาไปดูลานจอดรถ ตั้งแต่ลานจอดรถจนกระทั่งถึงซานเมืองมีแต่เหวแต่บ่อ เราไม่อยากจะหลุมพาดเหวเอาเลย เป็นเหวเป็นบ่อไปเลย มองดูที่ไหนดูไม่ได้เลย รถที่จะเข้ามาจอดนี้วิ่งวกไปวนมาหาที่ไปที่มาหาที่จอดไม่มี ตกลงให้หมด นี่ละลานจอดรถตั้งแต่นี้กระทั่งถึงซานเมืองราดซีเมนต์ให้หมดเลย

แล้วเขาก็ว่า ห้องน้ำห้องส้วมไม่มี คนก็มาทุกวันไม่ใช่น้อย ๆ มาสถานี เราก็รู้อยู่แล้วว่าไง เขาไม่บอกเรารู้ ตกลงก็เลยให้เป็นอีกหลังหนึ่งเลย ห้องน้ำห้องส้วมเอาให้เต็มเหนี่ยวเลย จากนั้นก็ไปทางนั้นทางนี้ข้างหน้าอีก อันนั้นอันนี้อีก เราจำไม่ได้ เขาชี้บอกเราดูด้วยเวลาพาเราไปดู เขาเอาพยานมาชี้หน้าผากเราก็หงายเลย ตกลงเลยให้หมดนั่นละเรื่องมัน บริเวณนั้นให้หมดเลย แล้วโรงยาวที่คนโดยสารไปนั่งเราก็ต้องให้อีก นั่นละหมดไป ๑๐ กว่าล้าน ไม่ใช่เล่น ๆ เรียกว่าเกือบจะหมดสถานีรถไฟเลย ตึกอะไร ๆ เราให้หมด รี่ใหม่ทำใหม่หมดเลยเหี้ยว เพราะเราเปิดให้แล้ว ทุกอย่างรอบด้านให้หมดเลย นี่หมายถึงวงราชการเราให้อย่างนั้น เราให้ทุกแห่งเพราะเป็นอวัยวะของประเทศทั้งนั้น ๆ เมื่อพอจะช่วยได้เราก็ช่วย ช่วยไปหมด นี่เรียกว่าทางวงราชการ

ส่วนโรงพยาบาลไม่ได้ว่าแหละ ไม่รู้ว่าวงไหนให้เลย โรงจำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ โรงพยาบาล นี่เรียกว่าให้เป็นพื้นฐานไปเลย โรงเรียนก็แอบกันมากับโรงพยาบาล โรงพยาบาลขึ้นแล้ว โรงเรียนทางโน้นโรงเรียนทางนี้มา มีแต่ความชำรุดทรุดโทรม ให้โรงเรียนให้โรงเรียน ไม่ทราบจะหมุนไปทางไหนนะ นักขนาดนั้น เพราะฉะนั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจหลวงตาบัวนี้ว่าจนที่สุด บอกตรง ๆ เลย พี่น้องทั้งหลายที่จะมายกย่องว่าเป็นมหาเศรษฐีอย่ามาพูด มีแต่ลมปาก เรื่องความทุกข์จนเราแบกหามตลอด เศรษฐีไม่เห็นได้แบกสักที แบกตั้งแต่ความทุกข์จน มาชื่อนั้นมาชื่อนี้อยู่อย่างนั้นตลอดเวลาเลย ถ้าพูดถึงว่าจนนี้เราจนจริง ๆ ไม่มีเลย มีมาไม่ได้ หมด เพราะอำนาจแห่งความเมตตา มีแต่จะให้

ไปที่ไหนมองไปที่ไหน โห่ อย่างวุ่นะ มองไปไหนดูไป ๆ มีแต่ความบกพร่องขาดเขินที่จะต้องบำรุงรักษาช่วยเหลือกัน มันก็ต้องช่วยเหลือตามกำลังของเรา เพราะ

ฉะนั้นเงินเราจึงไม่มี บอกได้ชัด ๆ ว่าไม่มี จนเต็มทีหลวงตานี้ แต่เรื่องบัญชีธนาคารนี้เต็มอุดรนะ บัญชีฝากเงินธนาคารนี้เต็มอุดร ลูกศิษย์ลูกหาธนาคารนั้นแหละเขามาขอให้ไปฝากเขา คนนั้นบางคนนี้บ้างเล็กน้อย ฝากด้วยน้ำใจ มีแทบทุกธนาคารนั้นแหละ หลวงตาบ้วนี ว่าจนก็จนแต่เงินมีอยู่ทุกธนาคาร ธนาคารละก็บาทก็ตามฝากธนาคารนั้นธนาคารนี้ ฝากแล้วทั้งวันนั้นเลยไม่ไปเกี่ยวข้อง เอาแต่ธนาคารใหญ่ที่เราจะช่วยโลก อันนี้เป็นเรื่องของเรา ส่วนนั้นฝากไว้อย่างนั้นแหละ ไม่เคยไปแตะไปต้องไปยุ่งเลย ทั้งไว้อย่างนั้นตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ ได้เท่าไร ๆ แล้วแต่เขาจะเอาบัญชีไปกางกัน ส่วนมากก็ไปกางเอาดอกเบี้ย ได้ ๕ บาท ๑๐ บาทก็เอา ส่วนที่จะไปเพิ่มให้เขาไม่มี มีแต่ไปเอาดอกเบี้ยเขา นาน ๆ เขาไปที่หนึ่ง

เพราะฉะนั้นเราถึงได้บอกพี่น้องทั้งหลาย เวลาหลวงตาตายนี้หนังสือพิมพ์มันจะโถมตีนะ พวกเปรตพวกผีที่ทำลายชาติบ้านเมืองมี เราจึงได้บอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบชัด ๆ เลยว่า เป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่เป็นอื่น เรื่องเงินของเราฝากธนาคารต่าง ๆ มีอยู่ทั่วไป มีอยู่อย่างว่านั้นแหละ คือฝากด้วยน้ำใจตามคำขอร้องของบรรดาลูกศิษย์ธนาคารต่าง ๆ ฝากที่นั่นบ้าง ๆ เท่านั้นพันเท่านั้นหมื่น แสนก็มี ก็เอาไว้อย่างนั้นเลย นี่อันหนึ่ง แล้วธนาคารส่วนใหญ่ที่เราออกช่วยโลกนี้ เป็นบัญชีของเรามาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด อันนี้ไม่ได้บอกว่าเป็นบัญชีโครงการช่วยชาติ แต่เป็นหลักธรรมชาติที่ช่วยชาติตลอดเวลาว่าเงอะ สมบัติของเราเข้านี้หมดแล้วออกทั่วโลกเลย

สำหรับเราที่จะไปหาซื้อนั่นซื้อนี้เราไม่ปรากฏนะ ว่าเอาเงินไปซื้อนั่นซื้อนี้ให้เราไม่มี มีแต่ออกมาเล็กน้อยเท่าไร บัญชีนี้จะออกตลอดเวลา ๆ ครั้นหลังมานี้ก็มีบัญชีช่วยชาติ เข้าบัญชีช่วยชาติแล้วเราไม่ไปแตะนะ เราจะใช้แต่บัญชีนี้สำหรับช่วยโลกเรื่อย ๆ บัญชีช่วยชาติเราก็มีสิทธิร้อยเปอร์เซ็นต์ที่จะไปถอนออกมา แต่เราก็เป็นผู้รับผิดชอบ ร้อยเปอร์เซ็นต์จะว่าไงในชาติบ้านเมืองของเรา เรารับไว้เพื่อชาติเราไม่ได้รับไว้เพื่อเรา เวลาที่มีความจำเป็นมากน้อยเราจะดู เพราะฉะนั้นบัญชีทางโครงการช่วยชาติเราจึงไม่ไปถอนเลย มีมากมีน้อยก็อยู่นั้น เพราะบัญชีอยู่กับเรา เราไม่ถอนใครจะถอนได้ ตายใจอยู่ที่นั่นแหละ ก็อยู่อย่างนั้นแหละ ที่เราถอนก็อย่างบอกวานนี้ที่ ๘๐๐ ล้าน ออกมาแล้วที่ว่า ๘๕๐ ล้าน หักมาเสีย ๘๐๐ ล้าน ยังเหลือไว้ ๕๐ ล้านสำหรับประชาชนทั่ว ๆ ไป ก็อยู่อย่างนั้นแหละ

ส่วนในบัญชีที่ว่าโครงการนี้เราไม่ถอนนะ มีแต่บัญชีพื้นเพดั้งเดิมของเราที่ช่วยโลกตลอดเวลา อยู่อย่างนี้ตลอด เวลาหลวงตาบ้วนีตายแล้ว เวลาเขาไปอ่านบัญชี เงินมีอยู่ที่นั่นเท่านั้นเท่านั้น โห้ย หลวงตาบ้วนีมีเงินมากนะเป็นเศรษฐี นี่เขาจะโถมตีนะ หลักความจริงก็ฝากไว้อย่างนี้ บัญชีใหญ่ที่มีอยู่นี้เรากำหนดไว้แล้วในบัญชีนี้ กะไว้นั้นจะจ่าย

นั่นเท่านั้น ๆ คำนวณไว้กับบัญชี เช่นอย่างที่เขามาขอเครื่องมือแพทย์ ที่ว่าให้แล้ว ๆ คือบัญชีนี้ ส่วนสร้างตึกสร้างอะไรนั้นไม่แน่นอนนะ เงินยังไม่มีก็มี เพราะการสร้างตึกนี้เขาจะมารับเป็นงวด ๆ เป็นระยะ ๆ นี่เราพอจะพอตวงได้ พอผ่อนผันสั้นยาวกันได้ แต่เครื่องมือแพทย์นี้ตึกมาเครื่องไหนก็ตาม ราคาเท่าไรต้องจ่ายตามนั้น ๆ เพราะฉะนั้นบัญชีสำหรับเครื่องมือแพทย์นี้เงินจึงมีอยู่ในนั้นแล้ว ในบัญชีเรียบร้อยแล้ว พอเครื่องมือแพทย์ตึกมาปั๊บ อันนี้เท่าไร ๆ จ่ายปั๊บ ๆ ตามนี้เลย ให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้

ที่นี้เงินที่ยังไม่จ่ายมันยังอยู่ในบัญชีนี้ เวลาหลวงตาบวชตายเงินยังมีอยู่ในบัญชีนี้ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้จ่ายซึ่งเรากำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว เขาจะมาเห็นเงินจำนวนนี้ว่า เท่านั้นล้านเท่านี้ล้าน โห้ หลวงตาบวชว่าทุกซ์ ทุกซ์ตายอะไรมีเงินเป็นล้าน ๆ อยู่ในนี้เขาก็จะว่า เงินล้าน ๆ นี่สำหรับฟาดหัวพ่อมึง พ่อมึงไม่ได้มาดูบัญชีกู นี่บทเวลาจะเอา-เอาอย่างนั้นนะ เงินจำนวนล้าน ๆ กูจะเอาไว้ฟาดหัวพ่อมึง เพราะพ่อมึงไม่ได้มาดูบัญชีกู บทเวลาจะเอา-เอาอย่างนั้นนะ ให้บรรดาลูกหลานทั้งหลายทราบไว้อย่างนี้ เงินจะมีมากน้อยเพียงไรก็ตาม ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้เลยว่า เงินจำนวนนี้จะออกช่วยโลกทั้งหมด จะมีจำนวนเท่าไรก็ตาม หลวงตาไม่มีที่อะไรจะมาติดเนื้อติดตัวเลย มีเท่าไรก็เพื่อ ๆ ทั้งหมด เวลาตายแล้วของเหล่านี้ยังอยู่ก็จะเอาเรื่องนี้มาเผารเรา แล้วมันก็เผาเจ้าของนะ

จะเผารเราได้ยังไง ก็เราสร้างแต่ความดีจะเอาความชั่วมาเผารเราไม่ได้ แต่พวกคิดชั่วนั้นชิมันจะเอาไฟมาเผามัน จึงบอกไว้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบไว้ เรียกว่าหลวงตานี้ไม่มีอะไรกับโลกเลย พุดง่าย ๆ ว่าอย่างนี้ มีเท่าไร ๆ เพื่อโลกทั้งนั้น เศษเหลือมีเท่าไรจะเพื่อโลกทั้งหมด เรื่องกับเราเองเราไม่มีเลย ให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้ เราช่วยโลกช่วยอย่างนั้นจริง ๆ เพราะฉะนั้นเวลาเราแสดงออกทุกแห่งทุกมุม จึงเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยของอรรถของธรรม ไม่มีกิเลสตัณหาเข้าไปแทรกเลย จะเด็ดจะเดี่ยวเฉียบขาดขนาดไหน เป็นเรื่องของธรรมออกทำงานเพื่อประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองทั้งนั้น กรุณาทราบไว้ตามนี้

นี่เราพูดถึงเรื่องบัญชี เรามีอยู่อย่างนี้ บัญชีใหญ่สำหรับออกช่วยโลกช่วยสงสารบัญชีย่อยก็ฝากทิ้งไว้อย่างนั้นเต็มไปหมด ในเมืองอุดรธานีธนาการไหนมีเงินหลวงตาบวชทั้งนั้น มีไว้โก้ ๆ อวดเขา ๆ นี่ข้าก็มีเห็นไหม นี่เราพูดถึงเรื่องการช่วยโลก ให้เห็นแก่ใจกันนะบรรดาพี่น้องลูกหลาน อย่าใจแคบตีบตัน คนใจแคบตีบตันเพื่อนฝูงไม่ค่อยมีไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ แม้แต่พระก็ไม่มีเพื่อนฝูง พระก็มีเหมือนกันกับฆราวาส เพราะนิสัยดั้งเดิม กิเลสมันอยู่ในหัวใจของพระ เราบวชแต่เพศละซี โจนผมโจนคิ้วนุ่งเหลืองห่มเหลือง แต่นิสัยที่ฝังอยู่ในจิตไม่ได้บวชมันนะ นั้นละมันจะมาเขกรามาบีบหัวเรา

คนผู้มีใจคับแคบตีบตันไปไหนก็ไม่ค่อยมีเพื่อนมีฝูง พระเราก็เหมือนกัน เรายังเป็นพระมา ๖๗-๖๘ ปีนี้แล้ว คบค้าสมาคมทั่วประเทศไทย รู้หมดเรื่องของพระทั้งฝ่ายปริยัติทั้งฝ่ายปฏิบัติ เราเข้านอกออกในได้ตลอดทั่วถึง เพราะฉะนั้นการแสดงออกเราจึงแสดงออกได้หมดเพราะเราเห็น ไม่ว่าวัดนอกวัดในวัดราษฎร์วัดหลวงอะไรเราเห็นหมด ไปหมดเข้าหมดเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็รู้หมด ถึงเวลาพูดก็พูดได้อย่างจิง ๆ นี่พูดถึงเรื่องนิสัย บวชเข้ามาก็เพื่อแก้นิสัยแต่มันไม่ยอมแก้คนบางคน ส่งเสริมเข้าไปอีกมีเยอะพระบางองค์ ไม่ว่าละเราก็คือเป็นพระเขาก็เป็นพระ พระต่อพระพูดกันทำไมพูดไม่ได้ ประชาชนเขาไม่กล้าที่จะพูด มีแต่พระพูดกันได้ มีหลักธรรมหลักวินัยด้วยกัน ยอมรับความผิดถูกชั่วดีจากกัน ทำไมจะพูดกันไม่ได้ พูดเพื่อแก้เพื่อไข ไม่ได้พูดเพื่อการทำลายกัน เราจึงพูดได้

ด้วยเหตุนี้เองจึงมารวมอยู่ที่อัยยาศัยจิตใจนะ ให้เห็นใจกัน นี่เห็นไหมเราอยู่เต็มศาลานี้ สัตว์หมู่สัตว์พวกคือมนุษย์ อยู่คนเดียวไม่ได้ต้องมีหมู่มีเพื่อน เด็กก็มีนักเรียนเต็มห้องเห็นไหมละ ประชาชนก็เต็ม พระก็เต็มวัด มีแต่สัตว์หมู่สัตว์พวกทั้งนั้นอยู่ด้วยกันอาศัยกันต้องเห็นใจกัน อย่าไปเห็นแต่พุงเราอย่างเดียวใช้ไม่ได้เลย เสียมากทีเดียว ต้องกางออกให้ทั่วถึงกัน ว่าเราเป็นสัตว์ประเภทซี้ตลาดหวาดกลัวที่สุด คือมนุษย์เรา ไปที่ไหนก็ต้องมีเพื่อนมีฝูง เด็กก็เพื่อนของเด็กมีนะ ผู้ใหญ่เพื่อนของผู้ใหญ่เป็นเพื่อนเป็นฝูงทั่วถึงกันไปหมดทั่วแดนไทยเรา เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงกระจายน้ำใจของเราให้ทั่วถึงกันหมด อย่าเห็นแก่ตัว อย่ามีแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว ให้มีความรักความให้อภัยกัน คำให้อภัยสำคัญมาก และความขอโทษกัน

คนเราเมื่อผิดพลาด มันมีเป็นธรรมดาไม่ว่าที่ไหน ผิดพลาดวางั้นเถอะนะ เมื่อเห็นว่าผิดพลาดแล้วให้ขอโทษเขา คนเราเมื่อได้ขอโทษกันแล้ว จิตใจมันจะลงทันทีไม่ว่าเขาว่าเรา แม้แต่เงื้อมมือพร้าที่จะฟันหัวมันนี่ เขายกมือไหวขอโทษเท่านั้นฟันไม่ลง นี่ละอำนาจของความคิด ความดีนี้ทำจิตใจให้อ่อนได้หมด ความชั่วต่อชั่วไม่มีทางที่จะอ่อนนะ ทางนั้นมันก็มึงเหวอกูเหวอ ชัดกันขาดสะบั้นไปเลย ทั้งสองฝ่ายแหลกไปด้วยกันดีไหม ถ้าเป็นธรรมะแทรกเข้าไปบีบ ผิดยอมรับว่าผิด ยกมือสาธุขึ้นทันที ผมยอมรับว่าผมผิดจริง ๆ นี่ใครจะไปฟันกันลง ฟันไม่ลงนะ เงื้อมมือขึ้นเท่าไรก็ฟันไม่ลง นี่ละอำนาจแห่งธรรมหนุนไว้อย่างนี้เอง

พี่น้องทั้งหลายทราบ คุณค่าแห่งธรรมเหนือกว่าคุณค่าของกิเลสขนาดไหน กิเลสต่อกิเลสนี้เอาชี มึงเหวอกูนะ วางั้นเท่านั้นก็ขาดสะบั้นไปเลยดีไหม ทั้งสองฝ่ายขาดสะบั้นลงไปด้วยกัน ถ้าเป็นธรรมแล้วยอมรับทันที ผิด ยกมือไหวเท่านั้น ศาสดารูๆนี้หลุดมือไปเลย นี่ละอำนาจของธรรมพี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ เป็นอย่างนั้นละ จึงต้อง

ให้อภัยกัน ไปไหนมาไหนอย่าไปถือสีถือสากันอย่าง่ายดาย เวลานี้กำลังชักไขว่ทาง ถนนหนทาง การไปมาหาสู่เราทั่วถึงกันหมดทั่วประเทศไทยเรา จะไปหากันได้ทุกภาค ทุกจังหวัด ที่ไหน ๆ ไปได้หมด การไปได้มาได้ต้องประสับประสานถนนหนทาง การคบค้าสมาคมซึ่งกันและกัน แล้วในขณะที่เดียวกันต้องเป็นความให้อภัยต่อกันไว้เสมอ

เขามาเราไป สวนทางกันนี้ควรหลีก-หลีกให้กัน อย่าไปถือสีถือสากัน เขาขอทาง เรา เขาจะเปิดไฟขอทางก็ตาม ไม่ขอทางก็ตาม เรามองดูแล้วว่าเป็นจังหวะที่เขาจะมา แล้วเราก็เปิดทางให้ เมื่อรถเล็กรถน้อยไม่มีอยู่ทั้งสองฟากทางเราก็หลีกให้เขามา เมื่อเขาเห็นเราหลีกให้แล้วเขาก็วิ่งเข้ามา นั่นให้อภัยกันแล้ว เมื่อเราให้อภัยเขาได้ทำไมเขาให้อภัยเราไม่ได้คนเรา เมื่อแข่งมันต้องแข่งด้วยกัน เมื่ออ่อนต้องอ่อนลงด้วยกัน นี่ละอำนาจน้ำดับไฟเป็นอย่างนี้พี่น้องทั้งหลายจำไว้ ไปที่ไหนไม่มีอะไรเหนือธรรม ถ้าลงเอาธรรมออกใช้จะเป็นผลประโยชน์ทันที ถ้าเอากิเลสออกใช้พาดกันแหลกเลย แม้แต่พ่อแม่กับลูกอยู่ด้วยกันยังฆ่ากันได้เห็นไหม นี่อำนาจของกิเลสเวลาเล็ดมันขึ้นหน้าแล้วมันไม่ได้มองเห็นสูงเห็นต่ำนะ มันขาดสะบั้นไปด้วยกันหมด ถ้าเรื่องธรรมเห็นหมดนะยอมรับทันที ๆ ดังที่บอกพี่น้องทั้งหลายให้ทราบทั่วกัน

การไปมาหาสู่เวลานี้ชักไขว่มาก รถนี้เป็นแถวยาวเหยียดเลย ต้องต่างคนต่างให้อภัยซึ่งกันและกัน อย่าไปถือสีถือสากันอย่าง่ายดาย ความอวดดีอวดดีนี้ มันคืออวดเลวไม่เป็นของดี กิเลสมันออกมาอวดว่ากูเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ ตัวเก่ง ๆ นั้นแหละ ตัวมันเลวที่สุด คือตัวเก่งนั้นแหละ ตัวที่เขาไม่เก่งคือตัวดีที่สุด ตัวให้อภัย ๆ ซึ่งกันและกัน อย่าไปถือสีถือสากันอย่าง่ายดาย อยู่โรงจำโรงเรียนก็เหมือนกัน คนทุกชั้นคนจนมี คนมีฐานะมี อธิยาศัยใจคอต่าง ๆ ให้เราเอาอธิยาศัยอันดีงามนี้แจกจ่ายเขา เขามีอธิยาศัยใจคอไม่ดีอย่างนี้ ของเรามีควรแจกเขา ๆ ไป ให้เขาได้เป็นคติตัวอย่างแก่เรา มันถึงถูกต้อง

อยู่ที่ไหนมันมีพวกมีพ้องทั้งนั้นคนเรา ตั้งแต่หมาเราเห็นไหมอยู่ในวัดนี้ ๑๒ ตัวหมา ๑๒ ตัวนี้ไม่เคยกัดกันนะ เพราะเลี้ยงดูด้วยกัน กินอิ่มเหมือนกันหมดเลย หมาเรา นี่ให้อิ่มเหมือนกันหมด หมาเราไม่ว่าตัวไหน ๆ อิ่มเหมือนกันหมด ตัวพิเศษมันก็มี ไม่นับหัวมันละนอกบัญชี โล้เขาออกนอกวัด ไ้หยอง ไ้ปุกก็ ไปแอบกินอยู่ในครัว พวกนี้พวกพิเศษ นอกนั้นเขากินเสมอเหมือนกันหมด เลี้ยงดูเสมอเหมือนกันหมด ชูคำรามกันไม่ได้นะ ไม่เรียหวาดเลย ๆ นี่ละคือเครื่องปราบความชั่ว เอาไม่เรียหวาด พอแสบ ๆ นี่วิ่งเลยนะ เขารู้เหมือนกัน พอมันชูตัวอื่น พอแสบ ๆ เขารู้ว่าเขาผิดพอแสบ ๆ เท่านั้นวิ่งหนีเลยไม่อย่างนั้นไม่เรียพลางข้างหลัง นี่ละท่านสอนหมา หมาที่ดีอยู่อย่างนี้

รักกันนะหมาไม่เคยมีกั๊กกัน เพียงแต่แะ ๆ เท่านั้นที่ใส่หลังแล้ว ใส่หลังมันก็กลัวละชิ นี่ละคนเราอยู่ด้วยกัน ให้เห็นใจซึ่งกันและกัน ยกคำให้อภัยไว้เสมอ อย่าไปถือดิบถือดีถือเด่น นั่นคือความเลวทรามอย่าเอามาใช้ โลกแตกเพราะความเลวทรามเหล่านี้ละ โลกสนิทสนมกลมกลืนเป็นน้ำหนึ่ง เป็นอวัยวะเดียวกันแน่นหนามั่นคง เพราะความเห็นใจซึ่งกันและกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่ ความเป็นผู้มีจิตใจอันกว้างขวาง การให้อภัยเป็นสำคัญมาก และการขอโทษเป็นสำคัญมากนะ มีคุณค่าเสมอกัน ให้อภัย-ให้อภัยอยู่ภายในใจ เขาจะอะไรก็ไม่ต้องถือสีถือสา เขาผิดเขาก็รู้ว่าเขาผิดแล้ว เราผู้ไม่ผิดเราก็ดูทรงความดีของเราไว้ ต่อไปก็เป็นคติเครื่องเตือนใจเขา ได้เป็นคติตัวอย่างอันดีนะ

ให้ลูกหลานทั้งหลายจำเอาไว้ ให้ตั้งหน้าตั้งตาศึกษาเล่าเรียน อย่าเลอะ ๆ เทอะ ๆ มาโรงเรียนนี้ คนไหนไม่มีพ่อแม่มีหรือ มีพ่อแม่ด้วยกัน พ่อแม่เป็นคนทุกซ์คนจนคนมั่งมีขนาดไหน ลูกทุกคนต้องทราบฐานะของพ่อแม่ตัวเอง เพราะฉะนั้นเวลามาแล้วให้รู้ฐานะของพ่อแม่ตัวเอง อย่ามาเตร็ดเตร่เร่ร่อน เห็นเขามั่งเขามี เห็นเขาดีเขาเด่นในสมบัติเงินทองข้าวของ เราก็อยากดีกับเขาทั้ง ๆ ที่เราจน พ่อแม่เราก็จน เราไปติดดินอย่างนั้น เป็นบ้ากับเขาอย่างนั้นไม่ได้นะ เราต้องทำรังให้พอเหมาะกับตัวเอง นอกเขาก็ทำรังสำหรับตัวของเขา เราก็ออยู่ในฐานะอันพอดีกับตัวของเราเอง แล้วปฏิบัติหน้าที่การงานให้เป็นคนดี

การเป็นคนดีนี้คนทั้งโลกเขาชอบทั้ง ๆ ที่เขาไม่อยากทำตัวเป็นคนดี แต่ใครดีเขาก็รู้เขากราบไหวบูชาเคารพ เราให้ทำตัวเป็นคนดีไว้สำหรับแจกแบ่งโลกที่มันเลว ๆ เมื่อต่างคนต่างพยายามทำตัวให้เป็นคนดีแล้ว ต่างคนต่างมีความดีแล้วแจกจ่ายกันได้สมานกันได้ด้วยพร้อมเพรียงสามัคคี ด้วยความรัก ด้วยความเห็นอกเห็นใจกัน โลกนี้ก็เย็น ไร้เรื่องความแตกความแยก อย่างนำมาใช้ในเมืองไทยของเรา

เมืองไทยของเราเป็นเมืองพุทธ เมืองพุทธนี้พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอก ลูกศิษย์ตถาคตนี้เป็นศากยบุตรทั้งหมด เป็นยังงี้เป็นศากยบุตร เชื่อฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วก็เป็นศากยบุตรที่ดี ๆ ไปที่ไหนเป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน ใครจะเกิดจากชาติชั้นวรรณะอะไรไม่ตำหนิ เพราะเกิดมาจากบ่อแห่งบุญแห่งกรรมเหมือนกัน ใครตกแต่งเอาไม่ได้ละ เกิดมาเป็นคนเป็นสัตว์นี้เป็นเรื่องของกรรมจะตกแต่งมาเรียบร้อยแล้ว เราสำเร็จรูปมาเป็นคนนี้ ฐานะของเราเป็นยังงี้ก็เป็นด้วยอำนาจฐานะแห่งกรรมของเราเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วก็ไม่ได้ดูถูกกัน ผู้มั่งมีก็ให้อภัยกัน ผู้ที่จนก็ต้องถ่อมเนื้อถ่อมตัวอย่าเย่อหยิ่งจองหอง ผู้มีก็อย่าทะนงตัว เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วเข้ากันได้ พ่อแม่กับลูกเข้ากันได้ ผู้ใหญ่กับเด็กเข้ากันได้ วงราชการงานเมืองกับประชาชนราษฎรก็เข้ากันได้

ถ้าวรชการงานเมือง ซึ่งเป็นเหมือนกับพี่เบิ้มของพี่น้องชาวไทยเราทุกคน เฉพาะอย่างยิ่งพูดถึงพี่น้องชาวไทย ต่างคนต่างมีความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ จนก็จนไปเถอะ ประชาชนเขาไม่มีเงินเดือนเขาจนยิ่งกว่าเรา เรายังมีเงินเดือนกินจากประชาชนที่เขาให้มาประจำวัน ๆ จะจนไปไหน จะเอาดิบเอาดีเอาเด่น เอาร่ำเอารวยยิ่งกว่าเขาใช้ไม่ได้นะ วรชการต้องปรับเนื้อปรับตัวของตัวเองอย่างนั้น จนก็จนไป เราทำหน้าที่งวรชการงานเมือง ครั้นต่อไปมันก็รู้ตัว ๆ คนเรานะ และปฏิบัติตัวเพื่อความเป็นคนดี เพื่อพี่เบิ้มอันดี แล้วบรรดาลูกน้องว่าอย่างนั้นเถอะ เขาก็มีความเย็นยอสรรเสริญ เคารพนับถือเจ้านาย

เจ้านายกลายเป็นเจ้านายเจ้าเบื่อนี้ใช้ไม่ได้นะ อันนี้ไปที่ไหนแบ่ง ได้เงินเดือนจากประชาชนราษฎรมาจำนวนเท่าไร ในวงราชการของเราทุกคนต้องประชาชนเขาเลี้ยงดูกันทั้งนั้น ให้เห็นคุณค่าของเขา แล้วทำหน้าที่ของเราให้ตรงไปตรงมา แล้วก็สมที่เขาไว้วางใจได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วอยู่ด้วยกันเป็นสุข ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย ทั้งเจ้าทั้งนาย ทั้งประชาชนราษฎร รักกันเคารพนับถือซึ่งกันและกัน บ้านเมืองของเรานับวันแน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ เพราะความพร้อมเพรียงสามัคคีและความมีธรรม เป็นเครื่องดำเนิน สะอาดสะอาดไปเรื่อย ๆ ให้พากันจำเอานะทุกคน วันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ เอาละพอ

สรุปทองคำเมื่อวานนี้ได้ทองคำ ๒ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๕๐ ดอลลาร์ หลักใหญ่ที่เราเคยพูดไว้แล้วนี้เอาจริงเอาจังมากนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจผู้นำ ผู้นำทางศาสนาคือหลวงตาเอง จริงจังทุกอย่างเลย ที่ปึกใจเอาไว้ได้ประกาศมาโดยลำดับลำดับทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงนั้น ๔ พันกิโล นี่จะได้จากบรรดาพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ขาดสตางค์หนึ่งไม่ได้ เวลานี้ในทองคำ ๔ พันกิโลนี้นั้นได้มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๕๐๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๕๐๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล

ทองคำที่ได้หลังจากการมอบเข้าคลังหลวงแล้วนั้นเวลานี้ได้ทองคำ ๔๔ กิโล ๖๔ บาท ๘๐ สตางค์ ที่เราจะหลอมในกาลต่อไปนี้ ที่นี้ทองคำต่อยอดเงินโครงการช่วยชาติ ๘๐๖ ล้านบาทนั้นได้ซื้อทองคำไปแล้ว ๗๐๐ ล้านบาท ได้ทองคำ ๑,๗๖๒ กิโลครึ่ง ที่มอบเข้าคลังหลวง ๒๕๐ กิโลเท่ากับ ๒๐ แท่ง ที่เหลือยังไม่ได้มอบเวลานี้ ๑,๕๑๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๑๒๑ แท่ง ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงทั้งหมดเวลานี้ ๒,๗๕๐ กิโล รวมยอดทองคำทั้งหมดที่มอบและยังไม่ได้มอบ ที่ได้รับการบริจาคทั่วประเทศไทย เป็นจำนวนทองคำ ๔,๓๐๗ กิโล เท่ากับน้ำหนัก ๔ ตันกับ ๓๐๗ กิโล เวลานี้ที่เราได้แล้ว กรุณาทราบตามนี้

ทองคำเราที่ว่าจะขยับ ๆ อยู่那儿ที่จะบุก (ได้แล้ว ๕ แห่งครับ) นั้นเห็นไหม ตอนกลับมาจากกรุงเทพฯ แล้วรวมแล้วได้ ๕ แห่ง ตอนนี้เรามีทองคำที่เตรียมจะมอบนี้เวลานี้มีเท่าไร (ตอนนี้รวมแล้วได้ ๑๔๕ แห่งแน่นอนแล้วครับ) มอบคราวนี้คงไม่ต่ำกว่า ๑๔๕ แห่ง แต่จากนี้ไม่ถึงนั้นมันอาจจะได้อีก ขยับไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ละ แห่งหนึ่ง ๑๒ กิโลกรัม ๑๔๕ แห่งมากขนาดไหน คราวนี้จะกองพะเนินเทียว จะไปมอบที่ทำเนียบรัฐบาลละคราวนี้

ท่านนายกท่านพอใจยินดีอย่างยิ่ง อยากจะให้เราเอาทองคำไปมอบที่ทำเนียบรัฐบาล ที่แรกก็ติดต่อไปทางธนาคารชาติ แล้วเราก็บอกไปให้เรียนท่านนายกด้วย ท่านเห็นด้วยยังงี้ ๆ บ้าง ก่อนที่เราจะมอบ ให้ผู้ว่าการธนาคารชาติเรียนท่าน ท่านก็พอใจเลย ท่านขอให้เอาทองคำทั้งหมดไปที่ทำเนียบรัฐบาล เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ทำเนียบรัฐบาลด้วย ในการมอบทองคำคราวนี้ซึ่งมีจำนวนมากอยู่ไม่น้อย จึงได้ตกลงกันอย่างนี้ จึงจะได้มอบที่ทำเนียบรัฐบาลวันที่ ๒๖ กรกฎาคมตามนี้ คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เพราะท่านเป็นผู้สั่งมาเอง เอาละที่นี้ให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd